

Pievērsieties Tam Kungam

Elders Donalds L. Halstroms
no Septiņdesmito prezidija

Nekad neļaujiet pasaulīgiem apstākļiem jūs garīgi sakropļot.

Pirms daudziem gadiem es biju liecinieks lielām bēdām, kas kļuva par traģēdiju. Tuvojās laiks, kad bija jādzimst kāda jauna pāra pirmajam bērnam. Viņu dzīvi piepildīja cerība un satraukums par šo ļoti nozīmīgo pieredzi. Dzemdību laikā radās komplikācijas, un bērniņš nomira. Lielās bēdas kļuva par skumjām, skumjas kļuva par dusmām, dusmas kļuva par pārmetumu, un pārmetums kļuva par atreibību ārstam, kurš, viņuprāt, nesa pilnu atbildību par notikušo. Vecāki un citi ģimenes locekļi tika ļoti iesaistīti, kopā cenšoties sabojāt ārsta reputāciju un karjeru. Kad nedēļām un tad mēnešiem sarūgtinājums pārņēma ģimeni, viņu rūgtums vērsās pret To Kungu. „Kā Viņš varēja pieļaut tik šausmīgu notikumu?” Viņi noraidīja Baznīcas vadītāju un locekļu daudzkārtējos centienus tos garīgi un emocionāli mierināt un ar laiku norobežojās no Baznīcas. Nu bija ietekmētas četras šīs ģimenes paaudzes. Kur reiz bija ticība un ziedošanās Tam Kungam un Viņa Baznīcai, tagad uz gadu desmitiem neviens ģimenes loceklis neizrādīja garīgu aktivitāti.

Dzīves vissarežģītākajos apstākļos bieži ir tikai viens miera avots. Miera Valdnieks, Jēzus Kristus, izrāda Savu žēlastību ar šo aicinājumu: „Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt” (Mateja 11:28). Tālāk Viņš apsola: „Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu” (Jāņa 14:27).

Maniem vecvecākiem no tēva puses bija divi bērni — dēls (mans tēvs) un meita. Pēc kalpošanas misijā un militārajā dienestā Havaju salās mans tēvs 1946. gadā atgriezās Havaju salās, lai veidotu karjeru un savu ģimeni. Viņa vecāki dzīvoja Soltleiksitijā, turpat dzīvoja arī viņa māsa. Viņa apprecējās 1946. gadā un četrus gadus vēlāk gaidīja bērnu. Ir kāds īpašs prieks vecākiem, gaidot meitas (šajā gadījumā vienīgās meitas) pirmo bērnu. Neviens nezināja, ka viņa nēsāja dvīņus. Diemžēl viņa un dvīņi nomira dzemdību laikā.

Mani vecvecāki bija dziļi satriekti. Tomēr bēdas nekavējoties pievērsa viņus Tam Kungam un Viņa Izpirkšanai. Nedomājot par to, kāpēc tas varēja notikt un kuru varētu vainot, viņi koncentrējās uz taisnīgas dzīves dzīvošanu. Maniem vecvecākiem nekad nebija ļoti turīgi; viņi nekad nepiederēja sabiedrības elitei; viņi nekad neieņēma augstus amatus Baznīcā — viņi vienkārši bija uzticīgi pēdējo dienu svētie.

1956. gadā pēc aiziešanas pensijā viņi pārcēlās uz Havaju salām, lai būtu kopā ar savu vienīgo pēcnācēju. Turpmākajos gados mani vecvecāki pavadīja laiku, mīlot savu ģimeni, kalpojot Baznīcā, un, galvenokārt, viņi vienkārši guva prieku no tā, ka bija kopā. Viņiem nekad nepatika būt šķirti, un viņi pat runāja, ka tas, kurš no viņiem nomirs pirmais, atradīs veidu, kā viņus atkal drīz savienot. Tuvojoties viņu 90. dzimšanas dienai un pēc 65 laulības gadiem, viņi nomira ar dažu stundu starpību dabīgā nāvē. Būdams bīskaps, es vadīju viņu dubultbēres.

Šodien vectēva Ārta un vecmamma Lou uzticība, it īpaši saskaroties ar grūtībām, ir ietekmējusi četras nākamās paaudzes. Tieši un pamatīgi tā ietekmēja viņu dēlu (manu tēvu) un manu māti, kad manu vecāku pašu meita, viņu jaunākais bērns, nomira dzemdību komplikāciju dēļ. 34 gadu vecumā viņa beidza savas gaitas desmit dienas pēc

dzemdībām, atstājot 4 bērnus vecumā no 10 dienām līdz 8 gadiem. Ar piemēru, kuru viņi bija redzējuši iepriekšējā paaudzē, viņi — bez vilcināšanās — pievērsās Tam Kungam, meklējot mierinājumu.

Visā pasaulē un starp Baznīcas locekļiem pastāv liels prieks un lielas sāpes. Gan prieks, gan sāpes ir daļa no plāna. Bez viena mēs nevaram zināt otru. „Cilvēki ir, lai viņi varētu gūt prieku” (2. Nefija 2:25) un „jo ir vajadzīgs, lai būtu pretstats visās lietās” (2. Nefija 2:11) — šie panti nav pretrunā, tie papildina viens otru. Aprakstot to, kā Alma, jaunākais, jutās, kad bija pievērsies Tam Kungam, viņš teica: „Mana dvēsele tika piepildīta ar prieku tikpat ārkārtīgi, kādas bija manas sāpes” (Almas 36:20).

Dažus cilvēkus pieveic nozīmīgas problēmas; citi ļauj mazām lietām kļūt par lielām. Saimonds Raiders bija reliģiskas grupas „kembelītu” vadītājs, kurš dzirdēja par Baznīcu un tikās ar Džozefu Smitu. Šīs pieredzes dziļi aizkustināts, 1831. gada jūnijā viņš pievienojās Baznīcai. Tūlīt pēc tam viņš tika ordinēts par elderu un aicināts kalpot misijā. Tomēr Augstākā Prezidija aicinājuma vēstulē un viņa oficiālajā pilnvarā sludināt viņa vārds bija uzrakstīts nepareizi, kļūdoties par vienu burtu. Viņa uzvārds bija uzrakstīts „R-i-d-e-r”, nevis pareizi „R-y-d-e-r”. Tas viņam lika apšaubīt savu aicinājumu un tos, no kā tas nāca. Viņš izvēlējās nebraukt misijā un atkrita no Baznīcas, kas drīz vien noveda pie naida un spēcīgas pretestības pret Džozefu un Baznīcu. 1832. gada martā, kad naidīgs pūlis ar varu nakts laikā aizveda Džozefu Smitu un Sidniju Rigdonu no mājām, un viņi tika aplieti ar darvu un apbērti ar putnu spalvām, bija dzirdama balss, kas kļiedza: „Saimond, Saimond, kur ir darvas spainis?” (*History of the Church*, 1:262–263). Mazāk kā desmit mēnešu laikā Saimonds Raiders no dedzīga jaunpievērstā bija kļuvis par bandas vadoni, viņa garīgais pagrimums sākās ar aizvainojumu par nepareizi uzrakstītu vārdu. Neatkarīgi no problēmas lieluma, tas, kā mēs uz to atbildam, var mainīt mūsu dzīves virzienu.

Pravietis Džozefs Smits sniedza paraugu, kā rīkoties personīgu traģēdiju laikā un piedzīvojot pretestību. Kamēr viņš necilvēcīgos apstākļos bija ieslodzīts Libertī cietumā, viņam tika atklāts šis dievišķais norādījums (kas daļēji bija tā brīža Džozefa dzīves apraksts un arī brīdinājums par nākotni): ja „mulži izsmies tevi ... ja tu esi aicināts iziet cauri bēdām; ... ja tavi ienaidnieki krīt tev virsū ... ja tu tiks iemests bedrē jeb slepkavas rokās ... un visi elementi apvienosies, lai nosprostotu ceļu; un visbeidzot, ja elle plaši atvērs savu muti pēc tevis, zini, Mans dēls, ka tas viss dos tev pieredzi un nāks tev par labu” (M&D 122:1, 5–7). Tad spēcīgs izteikums: „Cilvēka Dēls pazemojās zem tā visa. Vai Tu esi dižāks nekā Viņš?” (8. pants). Pēc tam tika dots skaidrs norādījums un lieli apsolījumi. „Tādēļ turies uz sava ceļa, un ... nebīsties no tā, ko cilvēks var izdarīt, jo Dievs būs ar tevi mūžīgi mūžos” (9. pants).

Nākamo gadu laikā Džozefs Smits turpināja taisnīgi izturēt dzīvi, kas bija likstu pilna. Viņš atklāja šo ticības piepildīto perspektīvu: „Un runājot par briesmām, kurām es esmu aicināts iziet cauri, tās liekas man tikai sīkums ... dziļš ir tas ūdens, kurā es esmu paradis peldēt ... es ... triumfēju, jo ... Dievs ir atbrīvojis mani no tām visām, un atbrīvos mani turpmāk” (M&D 127:2). Džozefa pārliecība, ka viņš pārvarēs pastāvīgo pretestību, bija balstīta uz viņa spēju nemitīgi pievērsties Tam Kungam.

Ja jūs jūtat, ka jums kāds ir nodarījis pāri — jebkurš (ģimenes loceklis, draugs, cits Baznīcas loceklis, Baznīcas vadītājs, biznesa partneris) vai jebkas (mīļota cilvēka nāve, veselības problēmas, finansiālas neveiksmes, ļaunprātīga izmantošana, atkarības) — tieciet ar to galā nekavējoties un ar visu savu spēku. „Turies uz sava ceļa” (M&D 122:9); padošanās nav variants. Un bez kavēšanās pievērsieties Tam Kungam. Pielietojiet visu to ticību Viņam. Ļaujiet, lai Viņš dalās jūsu nastā. Atļaujiet Viņa žēlastībai atvieglot jūsu slogu. Mums ir apsolīts, ka mēs „[necietīsim] nekādas bēdas, ja vien tās netiek

pārņemtas ar Kristus prieku” (Almas 31:38). Nekad neļaujiet pasaulīgiem apstākļiem jūs garīgi sakropļot.

Viņa vispamācošākajā rīcībā Izpirkšana pieprasīja, lai Jēzus pazemotos „visam” (M&D 88:6) un izciestu „visu cilvēku sāpes” (2. Nefija 9:21). Tādējādi mēs saprotam, ka Izpirkšanai ir plašāks mērķis, nekā nodrošināt veidu, kā pārvarēt grēku. Šis visdziļākais no visiem zemes sasniegumiem dod Glābējam spēku izpildīt šo apsoliājumu: „Ja jūs pievērsīsities Tam Kungam ar visu savu sirdi un uzticēsities Viņam, un kalposit Viņam ar visu prāta uzcītību, ja jūs to darīsiet, Viņš ... atbrīvos jūs no jūga” (Mosijas 7:33).

Svinot šo Lieldienu rītu, pievērsīsimies Tam Kungam, mūsu spožajai Rīta Zvaigznei (skat. Jāņa atkl. 22:16). Es liecinu, ka Viņš mūžīgi apgaismos mūsu ceļu, mūsu patiesību un mūsu dzīvību (skat. Jāņa 14:6), Jēzus Kristus Vārdā, āmen.